treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 417 | Barcelona, 24 de juny de 1975 | Preu : 10 pessetes

Editorial

EL PROGRAMA DEL 12 DE JUNY

El cicle de conferències sobre "les terceres vies a Europa", organitzat per l'ICESB, que va culminar amb la taula rodona del 12 de juny al Col.legi d'Advocats de Barcelona, ha estat molt més que un bon debat polític entre homes representatius dels sectors democràtics catalans. Ha estat la demostració viva d'un fet ara ja innegable: l'exigència de condicions polítiques per a avançar cap a la concreció d'un veritable pacte nacional català.

Què volem dir amb això? Volem dir, en primer lloc, que el cicle ha mostrat l'existència d'un ventall de posicions polítiques democràtiques ja diferenciades, però coincidents en aspectes fonamentals de l'enfrontament contra el règim. Els participants en el cicle s'han definit clarament i públicament com a liberals, com a demòcrata-cristians, com a social-demòcrates, com a socialistes o com a comunistes i han explicat les raons de la diferenciació. Cadascun s'ha presentat com el que és i ha intentat contribuir, des del seu propi angle, a la indispensable claredat de l'escena política configurant unes coordenades cada vegada més coincidents amb les aspiracions reals del nostre poble. Contra el país oficial, el cicle d'ICESB ha començat a mostrar la veritable imatge del país real.

En segon lloc, volem dir que la diferenciació política -tan necessària per a crear i consolidar les estructures democràtiques- s'ha fet en un marc específicament català. Què significa això? Significa que a Catalunya les contradiccions socials tenen unes característiques pròpies, que vénen determinades no sols per la història, per l'estructura social i econòmica, per la cultura, sinó també per la relació política de tots els sectors catalans amb l'Estat centralista. Tota la lluita política a Catalunya està marcada pel fet que aquí és impossible plantejar-se cap programa ni definir cap perspectiva democràtica sense col.locar en el centre del programa i de la perspectiva la qüestió del centralisme i, per tant, de la reforma democràtica anticentralista. No és una qüestió de regionalització econòmica o administrativa; no és una qüestió de llibertat cultural: és una qüestió política, és una qüestió de llibertat política, una qüestió d'autogovern. És la demostració -com ho és també la situació a Euskadi, la de Galícia i la d'altres zones de l'estat espanyol- que a Espanya no hi pot haver democràcia sense la reforma substancial de l'Estat centralista, sense anar cap a la perspectiva d'un Estat federal.

En tercer lloc, el cicle ha mostrat que dintre aquesta coincidència en el marc general -que fa de cadascuna de les forces representades una força nacional- i dintre la diferenciació política i programàtica, tots aquests sectors coincideixen avui en una mateixa alternativa contra el règim franquista, en una mateixa sortida davant la dictadura en descomposició.

Aquesta alternativa és la ruptura democràtica, la restauració de la ple-

(acaba a la pàgina 2)

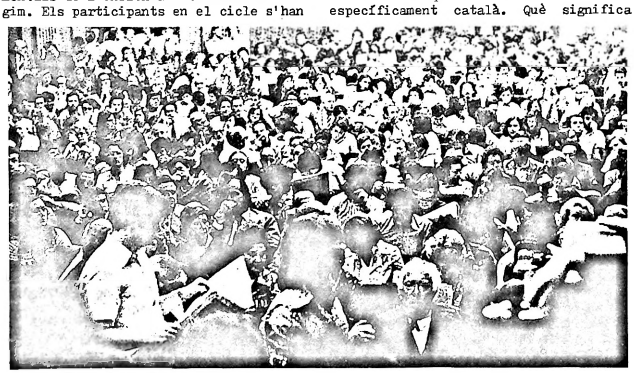

Un aspecte del públic que va assistir al col.loqui del 12 de juny.

Una gran victòria obrera i democràtica a les eleccions sindicals d'enllaços

(pàgina 3)

Editorial

(ve de la pàgina 1)

nitud de les llibertats polítiques, l'obertura d'un període constituent que doni la paraula al poble sobre la nova forma de règim polític, la liquidació de les conseqüències de la guerra civil i de la legitimitat basada en aquesta guerra -aquest és el sentit profund de la petició d'amnistia- i la creació d'òrgans propis de govern per a Catalunya per tal de dirigir el procés constituent. I, això, amb una denúncia clara de la dictadura i amb una manifestació clara i contundent de solidaritat amb Euskadi i contra l'estat d'excepció.

Tot això va quedar clar i explícit al Col.legi d'Advocats. Tot això va ser confirmat i legitimat per un públic entusiasta, que va convertir el col.loqui en un veritable referèndum.

Per això podem parlar de l'existència d'un programa democràtic del 12 de juny. Un programa clar exposat per uns homes representatius i plebiscitat per un públic nombrós i també representatiu. Aquest programa configura un model polític democràtic per a Catalunya i per als pobles de la resta d'Espanya. Es una manifestació clara de voluntat democràtica i un exemple de com aquesta voluntat s'ha d'explicitar.

Per això la tasca actual és fer d'aquest programa del 12 de juny una gran bandera política, a Catalunya i a tota la resta de l'Estat espanyol. Cal difondre aquest programa, procurar l'adhesió de gent representativa, fer-ne el centre d'una gran campanya d'explicació i de discussió. Per respondre a la repressió sobre els participants en la taula rodona, cal assegurar formes actives de solidaritat amb tots ells, de solidaritat massiva. Aquest serà el camí per a fer del programa del 12 de juny una veritable alternativa política de masses. Aquest serà, també, el camí per a fer avançar una ruptura que lligui amb els esforços de ruptura democràtica a la resta de l'Estat espanyol.

Reventós
i
Solé Barberà
dos dels ponents del col.loqui, en un moment de l'acte.

El manifest del 12 de juny

Els qui hem participat com a ponents en el cicle de "Les terceres vies a Europa", organitzat per l'ICESB, conscients i responsables de les actituds plurals que representem, creiem necessari fer públics els següents punts sobre els quals hi ha entre nosaltres plena coincidència:

● Considerem que cal superar la divisió entre vencedors i vençuts que ha estat present des de la guerra civil. I, per tant, és condició indispensable una amnistia amb la llibertat de tots els presos polítics i socials. Demanem, també, l'aixecament de l'estat d'excepció a Euskadi.

● Demanem amb urgència el reconeixement dels drets i llibertats fonamentals d'associació, expressió, reunió i vaga, tal com són definits a la Declaració Universal de Drets Humans i als pactes de Drets Humans del 1966, aprovats per les Nacions Unides, sota la garantia d'un poder judicial independent.

● Propugnem una societat democràtica amb la plena participació del poble mitjançant els partits polítics i els sindicats. El dret de lliure sindicació i a formar partits polítics ha d'ésser reconegut per a tothom, sense discriminació política o ideològica, com a primera mesura.

● Creiem que la transformació pacífica del sistema legal s'ha de fer per mitjà d'unes Corts constituents elegides pels ciutadans majors de 18 anys, mitjançant sufragi universal, directe i igual. Aquesta convocatòria s'hauria de fer de tal manera que el període de transició sigui el més breu possible.

● El procés de canvi en el període de transició ha d'estar confiat a òrgans representatius. En aquest sentit demanem per a l'àmbit català un òrgan específic d'autogovern i control del procés democratitzador, integrat per tots els partits polítics catalans.

Notes de l'acte del 12 de juny

La premsa legal ha informat àmpliament de l'acte del 12 de juny al Col.legi d'Advocats. Retenim només algunes incidències.

En entrar els ponents a la sala, un bust de Franco que la presideix damunt d'un pilar de fusta va trontollar, a punt de caure. El públic va riure i aplaudir aquest incident simbòlic tan oportú.

"La dona és el proletari dels proletaris" (Reventós).

"La meva solidaritat total i absoluta amb el poble português (...) Crec en la llibertat de premsa" (Solé Barberà).

"La 'Unión Democràtica Española' és com el cafè descafeinat. La gent vol productes genuïns" (Cañellas).

"No anem a gestionar el capitalisme, sinó a promoure el trànsit al socialisme" (Reventós).

"Aquí hom parla del P.C. d'Espanya, de S.Carrillo. Però el partit dels comunistes catalans té un nom, el P.S.U.C. I m'agradaria que conegéssiu el seu Secretari General, un gran català d'origen aragonès" (Solé Barberà).

"Cal que cadascú estigui al seu lloc, que se sàpiga qui és qui. Després, podem anar on calgui, fins i tot al pacte nacional, al govern provisional. (...) Unitat sense exclusions (...) Pactaré amb tothom, excepte els que siguin antics catalans o totalitaris" (Pujol).

"Avui cal fer política, organitzar-se. Ja sabeu com fer-ho: el nom de tots els ponents figura a l'anuari telefònic..." (Pujol).

En sentir la lectura final del Manifest, el delegat governatiu va saltar: "¡Esto no estaba previsto!"

ELECCIONS SINDICALS

Verticalistes escombrats

Primeres informacions, fragmentàries:

No han sortit elegits com enllaços: Amescua, president de la UTT del Metall de Gavà; Ojeda, id. de Sant Boi; Cano (de l'empresa Corberó), id. d'Esplugues; Berrios, president de la UTT de Químiques d'Esplugues; el president de la UTT mixta de Sant Vicenç dels Horts (de l'empresa Ames); el president i el vicepresident de la UTT de Químiques de Martorell. En Mariscal (de l'empresa Soler y Almirall), president de la UTT local de Sant Joan Despí, ha sortit enllaç amb un nombre mínim de vots.

A la Hispano Olivetti de Barcelona han estat escombrats pels treballadors 2 vocals nacionals i 4 de provincials.

A l'AEC de Terrassa, el conegut jurat Mauricio només ha recollit 3 vots.

Eleccions sindicals

Una gran victòria obrera i democràtica

La indiscutible victòria aconseguida en aquestes eleccions sindicals és, sens dubte, un esdeveniment històric. Un esdeveniment de gran dimensió política tant per ell mateix com pel moment en què es produeix i la seva evident repercussió sobre la situació política. Una victòria de la qual, avui encara, és difícil veure'n tota la dimensió. Una victòria en la valoració de la qual és difícil pecar de triomfalisme.

Una victòria que demostra com la classe obrera assumeix la nova situació política que s'està creant, que s'ha creat ja; com entenen els treballadors que, efectivament, "EL CANVI JA HA COMENÇAT". Això engega una situació de RUPTURA SINDICAL en la marxa de la construcció, ja ara, del SINDICAT DE CLASSE, UNITARI I DEMOCRÀTIC.

En primer lloc, ha estat un triomf de la classe obrera en el seu conjunt i, alhora, un triomf de la política unitària del moviment obrer, de les Comissions Obreres, un triomf de la política del nostre Partit.

Pràctica sindical de masses

Aquest triomf va més enllà dels estrictes resultats de la votació en la mesura que tota la campanya està significant una pràctica sindical de masses d'extraordinàries dimensions. Una pràctica sindical que arrenca amb la llarga preparació de les eleccions. Una preparació de masses que comença fins i tot abans de la convocatòria oficial d'aquestes eleccions, que es tradueix en una intensa campanya electoral, en les impugnacions, que en molts casos signifiquen essencialment la discussió oberta de COM volen els treballadors que sigui el SEU sindicat a la seva empresa. Una preparació que és la lluita per imposar els candidats obrers, unitaris i democràtics contra les dificultats del reglament i les que posen la burocràcia verticalista i les maniobres de l'empresa; que és una batalla per imposar la legalitat de la propaganda electoral obrera. La premsa ha jugat un important paper en aquesta campanya fentse ressò del seu curs.

L'acte de la votació ha estat la culminació d'aquesta PRIMERA etapa. Una votació caracteritzada per la participació massiva. Això representa, per part dels treballadors, gairebé sense donarhi importància, una resposta als propagandistes del boicot, arraconats en general a pintar parets i llençar fulls, quasi sempre fora de les fàbriques. Caracteritzada també per la majoritària victòria de les candidatures OBRERES, UNITARIES i DEMOCRÀTIQUES, gairebé sempre amb percentatges que van del 70 al 100, i això lluitant contra una burocràcia verticalista que encara està instal.lada en el poder.

Victòria obrera, unitària i democràtica

Algunes victòries són particularment significatives. Juntament amb les del Baix Llobregat, que assenyalen un nou salt en aquesta comarca, destacarìem les de Seat i Olivetti, precisament en empreses on, en la lluita per la representativitat, es varen desencadenar cops repressius molt durs contra els treballadors i on, ara, el triomf ha reafirmat la maduresa de la classe obrera en ambdues fàbriques i ha confirmat l'assimilació de masses d'aquelles importants accions. També caldria destacar, pel canvi que representen, les victòries a Roca, Telefònica, Mevosa i moltes altres, impossibles d'enumerar.

La ràpida generalització de la fórmula de CANDIDATURES "OBRERES, UNITÀRIES I DEMOCRÀTIQUES" amb què han estat qualificades les vencedores a moltes empreses, àdhuc més enllà de la qualificació que els propis candidats s'havien atribuït, demostra el caràcter de la victòria, que és, efectivament, OBRERA i UNITÀRIA pel seu contingut de CLASSE, per la força unitària (paraula i concepte que molesten i espanten més de quatre) que expressen, i DEMOCRÀTICA per l'explosió de democràcia obrera que aquestes eleccions han significat, alhora que per la seva vinculació a la batalla de tota la societat per la democràcia.

Ha estat també important l'eliminació de nombrosos verticalistes que, fins ara, s'havien repenjat en la seva elecció en alguna empresa, amb major o menor grau de maniobra i coacció antiobrera, per tal d'escalar després llocs elevats en l'estructura de la CNS i de la burocràcia feixista. Han estat escombrats verticalistes caracteritzats a quasi totes les poblacions del Baix Llobregat, a Barcelona (Olivetti, banca, Seat...), Sabadell, Terrassa, Montcada. Molts ja ni es varen presentar. De fet, a cap lloc no hi ha hagut candidatures obertament "verticalistes"

La batalla continua

Hi ha hagut també fraus, traves importants, impediments burocràtics legals que han dificultat clares victòries obreres i que assenyalen que la lluita per la plena representativitat obrera no ha acabat. Això planteja importants batalles immediates, com és el cas de la Safa de Blanes i d'altres. De fet, la batalla de la representativitat continua permanentment, fins i tot allà on ara s'ha guanyat, per mantenir el caràcter obrer, unitari i democràtic de les candidatures triomfants, a través de l'estreta relació amb el conjunt del moviment obrer, de tots els treballadors.

Podríem dir que la victòria col.lectiva de la classe obrera ha TRENCAT la "nova frontera" que la CNS volia posar a l'expansió del moviment obrer. El que s'ha aconseguit és una base PER A CONTINUAR AVANÇANT. En la conquesta dels llocs del jurat d'empresa, en la plena utilització de la nova reglamentació de "seccions sindicals", "juntes sindicals" d'empresa, "col.laboradors". En la conquesta de les UTT.

Cal, per a això, que els enllaços elegits, els milers de dirigents obrers (molts destacats en aquest procés de masses de les eleccions), amb càrrec sindical o sense, OCUPIN el sindicat vertical i aconsegueixin, ja ara, una PRÀCTICA DE SINDICAT DE CLASSE. Cal en molts casos treballar, ja ara, com si el sindicat obrer fos legal. Imposant la presència constant de centenars d'enllaços "obrers, unitaris i democràtics" als locals de la CNS, que han d'esdevenir cada cop més, a partir de la pràctica sindical a les empreses, centres d'organització, de coordinació i de DIRECCIÓ del moviment obrer de masses.

Imposar la democràcia obrera. Un procés constituent

Cal avançar en la pràctica de democràcia obrera que aquestes eleccions han representat. I això exigeix trobar també les formes de direcció política que la nova situació fa imprescindi-

(acaba a la pàgina 4)

Vaga de la construcció el 2,3 i 4 de juliol

Els treballadors de la construcció de la "província" de Barcelona han decidit, en assemblees que s'han fet als locals sindicals a Barcelona, Mataró, Terrassa i altres poblacions, convocar una vaga del ram els dies 2, 3 i 4 de juliol i portar a la discussió aquesta proposta a les obres per avançar cap a la realització de la vaga.

Vaga en suport de l'avantprojecte de conveni de 19 punts, que porta la signatura de més de deu mil treballadors del ram. Vaga contra la desocupació, per un lloc fix de treball, pel cent per cent del salari en cas de desocupació forçosa. Contra l'encariment de la vida i la congelació de salaris, per un salari mínim de 5.500 pessetes en 40 hores de treball a la setmana. Per la representativitat obrera, perquè el conveni sigui negociat per la comissió deliberadora elegida a les obres i assemblees al sindicat que té el suport signat de 5.000 treballadors. Pel dret de vaga, reunió, associació i expressió. Pel sindicat de classe. Per la readmissió dels acomiadats. Per la supressió de la pena de mort. Per l'amnistia. Per la supressió de l'estat d'excepció a Euskadi.

Les reivindicacions dels obrers de la construcció i les seves lluites, entre les quals recordem la vaga de vint mil els dies 16 i 17 d'abril, s'emmarquen en el conjunt de reivindicacions i lluites dels treballadors d'altres rams i d'altres capes i sectors de la societat, barris, estudiants, col.legis professionals... Es per això que tots els sectors, amb la classe obrera al capdavant, s'han de sentir identificats amb l'anunciada vaga de la construcció i prestar-li suport. No solament amb finalitat solidària sinó amb la lluita per les seves reivindicacions pròpies. Així, els dies 2, 3 i 4 de juliol han d'esdevenir dies de mobilitzacions, de pronunciar-se i prendre posicions, d'accions a tot arreu. Dies d'acció democràtica i de solidaritat amb Euskadi, a tots els nivells.

La feblesa i més gran aïllament de la dictadura, la victòria de la classe obrera en les recents eleccions sindicals, han de permetre, els propers dies, fer un nou salt endavant en la conquesta de les reivindicacions, del sindicat de classe, de la llibertat. A això ha de contribuir poderosament la vaga de la construcció. Per tant, cal preparar-la amb cura i dedicar-s'hi des d'ara mateix, sense perdre temps. A totes les obres, grans, mitjanes i petites, s'han de fer assemblees on s'expliquin les raons i la necessitat de la vaga i es prenguin acords a fi de garantir-ne l'èxit. Els nous càrrecs sindicals de les candidatures democràtiques seran un element de gran importància en la mobilització i coordinació, al costat dels antics dirigents obrers del ram.

El Partit ha de fer l'esforç màxim mirant a aquesta gran acció. Totes les organitzacions del PSUC, tots els comunistes hi han de posar tot l'entusiasme i tota l'atenció que calen, disposats a fer triomfar la vaga de primeries de juliol del ram de la construcció, a totes les ciutats i viles.

Una gran victòria...

(ve de la pàgina 3)

bles. De direcció política des del Partit i, sobretot, de direcció política UNITÀRIA, de coordinació política unitària a través de les múltiples formes de treball que s'han de donar els òrgans del moviment obrer. Per tal d'aconseguir formes pròpies i autònomes de coordinació unitària dels dirigents obrers, cal que tots trobin el seu lloc natural en la legalitat obrera que s'està forjant.

En aquest avenç en la construcció del sindicat de classe, cal saber agafar sempre novament, recuperar cada cop, el conjunt de reivindicacions pendents, des de les més elementals. Precisament ara, en la perspectiva de la conquesta de les UTT, guanyen més importància les plataformes reivindicatives d'empresa i la seva coordinació a nivell de ram.

Els convenis provincials, a Barcelona, del METALL i la CONSTRUCCIÓ (en aquesta amb el punt de referència de la VAGA GENERAL de ram acordada des del sindicat per als propers dies 2, 3 i 4 de juliol) són punts concrets en aquests moments.

Si sabem lligar tots aquests elements de reivindicació, d'organització unitària de masses, amb la projecció política unitària del moviment obrer, immergits en la present situació política de canvi, de ruptura, serà com continuarem avançant en allò que ha estat l'eix d'aquest primer triomf en aquesta primera fase de les eleccions sindicals: el procés constituent del sindicat de classe, unitari i democràtic.

I.Bruguera

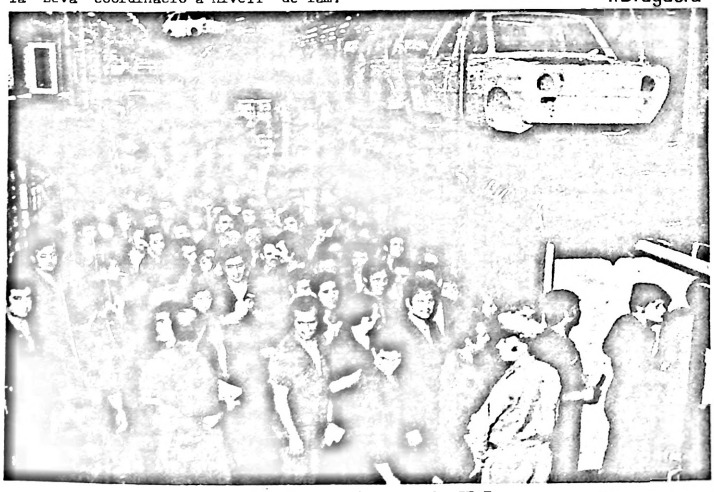

Les eleccions sindicals a la SEAT

Els treballadors i el Congrés de Cultura

La comissió deliberadora que els treballadors de la construcció varen elegir democràticament perquè negocií en representació seva el conveni del ram, ha signat un escrit per mitjà del qual s'adhereix al Congrés de Cultura Catalana. L'escrit ha estat adreçat al Secretariat del Congrés a través del Col.legi d'Aparelladors.

Saludem aquest gest, altament significatiu, dels obrers de la construcció i invitem els treballadors d'altres rams a seguir l'exemple, que mostra el desig i l'interès de la classe obrera de fer sentir la seva imprescindible presència i participació en les qüestions de la nostra cultura.

El canvi ha començat

El darrer 15 de juny, Wifred Espina titulava "Una setmana històrica?" la seva habitual crònica dels diumenges a "El Correo Catalán".

Efectivament, vivim un període en el qual els esdeveniments polítics se succeeixen amb una rapidesa inusitada i adquireixen dimensions les quals no és exagerat qualificar d'històriques. Malgrat l'estat d'excepció al País Basc, malgrat l'extensió de la repressió a tot Espanya i els obstacles que el poder oposa a la pressió de la societat, el canvi ha començat i res ni ningú no pot aturar-lo.

Durant els dies que han transcorregut d'aquest mes de juny s'han esdevingut fets tan significatius com l'acció democràtica del dia 4 a Madrid o la jornada de lluita de l'onze a Euskadi, en què desenes de milers de treballadors i demòcrates varen expressar, amb vagues i manifestacions diverses, el desig de canvi de la immensa majoria dels espanyols.

Mentrestant, Pio Cabanillas reclamava, en una conferència pública, que es fixi la data del traspàs de la direcció de l'Estat de Franco a Juan Carlos, la qual cosa és urgent, segons ell, per "...aconseguir ja, ara i aquí, un camp de joc diferent, on sigui possible de plantejar-se el tema de les reformes democràtiques".

Aquesta tesi de l'ex-ministre d'Informació, que expressa en aquest moment, sens subte, un desig majoritari dels qui volen la continuïtat del règim -excepte, és clar, la minoria ultra-, era seriosament controvertida, dies després, per les declaracions que va fer a Estoril Don Juan de Borbón, pare d'en Juan Carlos, segons les quals "...allò que està previst oficialment per a l'immediat futur (la successió), perquè ha estat concebut amb el propòsit de garantir la continuïtat no serveix, lògicament, per a escometre aquest canvi democràtic que l'interès de la nació reclama i que el poble espanyol està demanant inequívocament per tots els mitjans al seu abast..."

Això va confirmar la dita popular que no creu en Juan Carlos ni el seu pare i va reforçar la convicció general que allò que el país necessita és un canvi autèntic, una revolució política.

El mes de juny, en el camp de l'oposició, ha conegut un visible enfortiment de la Junta Democràtica d'Espanya per la constitució de Juntes a Valladolid, Salamanca, Ciudad Real i altres llocs i en virtut de l'acolliment que el president de Mèxic va fer a una delegació de la Junta composada per Calvo Serer, Vidal Beneyto i Santiago Carrillo.

Gairebé alhora, es creava a Madrid una anomenada "Convergència Democràtica", que comprèn el PSOE i altres partits i organitzacions antifranquistes, l'aparició de la qual haurem de celebrar si fa créixer la contribució dels seus components a la lluita per la ruptura democràtica i no suposa, com temem, un obstacle a la unitat de tota l'oposició que preconitza la Junta Democràtica d'Espanya.

Encara té més transcendència que tot això el resultat de la primera fase de les eleccions sindicals, a les quals ens referim en un altre lloc d'aquest número de "Treball". El triomf incontestable, aclaparadorament majoritari, de les candidatures unitàries i democràtiques, de la línia preconitzada per Comissions Obreres i pels comunistes, afirma la classe obrera com a força dirigent de la lluita general pel canvi democràtic i obre una nova etapa d'aquesta lluita: l'etapa de la preparació concreta de la vaga o acció democràtica general per enderrocar el poder dictatorial i per obrir el procés constituent d'un nou règim que respongui a la voluntat popular, lliurement expressada, dels pobles d'Espanya.

A Catalunya, al triomf obrer en les eleccions sindicals s'hi afegeix un altre fet d'importància excepcional: la taula rodona del dia 12 al Col.legi d'Advocats de Barcelona, que comentem en una altra banda i de la qual reproduïm, també en aquest "Treball", la declaració final. Amb aquest acte, les forces polítiques catalanes han ratificat, davant d'alguns milers de catalans que els varen aplaudir amb un estusiasme desbordant, la seva voluntat d'unió al voltant d'un programa que expressa el voler unànime del poble català i que pot influir positivament sobre el procés unitari del conjunt de l'oposició espanyola.

Els comunistes catalans podem considerar també històrica aquesta passada setmana pel resultat de les eleccions municipals a Itàlia, en les quals el Partit Comunista Italià ha obtingut el 33'4 % dels vots. Aquest èxit compensa la preocupació que ens causen certs esdeveniments portuguesos, com la no reaparició del diari "República" i el creixent enfrontament entre el PSP i el PCP, que posa en perill la unitat del Moviment de les Forces Armades i l'aliança entre aquestes i el moviment popular, premisses fonamentals de l'afermament de la democràcia i de l'avenç cap al socialisme a Portugal. Confiem, però, que el bon sentit s'imposarà i que la consolidació de la revolució portuguesa continuarà essent un estímul per al canvi al nostre país, canvi que, repetim, ja ha començat.

Lluites a la sanitat

SANT PAU

El nou decret de regulació de la vaga ha sortit rebregat de la seva primera prova experimental a l'hospital de Sant Pau de Barcelona. Encara que són prou coneguts, resumim els fets. El personal de l'hospital, inclusivament els metges residents i adjunts, es declara en vaga el 3 d'aquest mes. Protesta perquè han estat despatxades tres auxiliars d'infermera que eren candidates a les eleccions sindicals. Tot seguit la vaga rep la solidaritat del cos facultatiu de l'hospital i hi ha accions a d'altres centres. La delegació de Treball, a instància de l'administració de Sant Pau, declara il.legal la vaga, agafant-se al nou decret. Però els qui fan aquesta vaga "il.legal" no s'espanten i continuen ferms. Tenen raó i tenen la força necessària per a imposar-la. I la imposen. La secretària executiva de Sant Pau, bavejant verí contra tothom, personal en vaga, metges, premsa, anuncia que cedeix i readmet les 3 auxiliars.

ELS MIR

Els metges interns i residents de 35 hospitals de tot Espanya fan vaga. Lluiten per les seves reivindicacions que tenen plantejades a l'INP. Aquest organisme es nega a admetre, com a interlocutor per les negociacions, la comissió nacional dels MIR elegida democràticament. Els MIR, en canvi, consideren, amb molta raó, que els seus representants autoritzats són els membres de la comissió. Es, per tant, una vaga que, al costat del sou, un contracte laboral i altres reivindicacions, planteja l'exigència del respecte a la representativitat lliurement decidida.

A les residències de la Seguretat Social de Barcelona i l'Hospitalet els metges de plantilla s'han solidaritzat amb els MIR. També ho han fet els metges de l'hospital Clínic els quals, a més a més, lluiten per garantir el subministre sanitari i el normal funcionament de l'hospital, que l'administració, irresponsablement, posa en perill.

Vida del Partit

Ajut al Partit

Llista nº 3

Comarca 30 .....5.805 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctè.de Barcelona i col.laboradors i 15 sectors), 83.039 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 8.290 ptes; Badalona, 9.045 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 14.320 ptes; Sant Adrià de Besòs, 2.313 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà-Sant Joan Despí, 7.245 ptes ; el Prat de Llobregat, 5.605 ptes; Gavà-Viladecans, 600 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 1.667 ptes;Sant Feliu, 500 ptes; Sant Boi, 250 ptes; Castelldefels, 610 ptes; Molins de Rei, 100 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell, 6.581 ptes; Terrassa, 13.688 ptes; Cerdanyola-Ripollet -Montcada, 1.053 ptes;Sant Cugat, 3.460 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: Mollet, 1.750 ptes; Granollers, 380 ptes.- MARESME: Mataró, 60.883 ptes; Malgrat, 1.000 ptes; Calella, 390 ptes.- LA SELVA:Blanes, 1.000 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 1.050 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 650 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA: 900 ptes.

Total: 226.369 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 25 donatius, 5.648 ptes; M. i MT., 2.000 ptes; Grup Cisneros, 1.800 ptes; companys A. i P.,6.000 ptes; un de Santa Elena, 200 ptes; Montoliu, 2.500 ptes; Pep i Mª T, 1.500 ptes; A. Salou, 600 ptes.

Total: 20.248 ptes.

Total de la llista nº 3: 252.422 ptes.
Suma anterior ..... : 427.374 "

Suma i segueix.....: 679.796 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Barcelona: Pablo Neruda, abril i maig, 6.000 ptes.- Sant Joan Despí: un músic, 1.000 ptes; simpatitzant, 500 ptes.

Ajudem el Viet Nam

Santa Coloma de Gramenet

Domingo, 100 ptes; un simpatitzant, 100 ptes.

Ha mort el company Forné Farreres

El 4 d'abril passat ha mort a Cuba, a l'Havana, als 58 anys d'edat, el company Josep Forné Farreres.

Nascut al si d'una família pobra, el company Josep Forné Farreres va començar a treballar essent encara una criatura, en una serradora. Devia tenir quinze o setze anys quan la màquina se li va endur el braç dret, que calgué amputar totalment. Però, en colpir així una família tortosina particularment estimada, la desgràcia va promoure la solidaritat dels veïns i, amb l'ajut d'aquests, Forné va poder estudiar i esdevenir mestre.

En tant que militant de les Joventuts i del Partit Socialista Obrer Espanyol, Forné Farreres va ésser fundador del Partit Socialista Unificat de Catalunya i director del diari "Lluita", editat a Tortosa durant la guerra.

Un cop a l'exili, va sortir dels camps de concentració de França per anar a Santo Domingo i, després, a Cuba, on va ésser responsable del grup d'exiliats del PSUC a partir del 1.946.

Durant la dictadura de Batista, Forné Farreres va ésser perseguit o empresonat per les seves activitats a favor de la revolució cubana. En triomfar les forces revolucionàries de Fidel Castro, Forné Farreres va posar tots els seus coneixements al servei del poble cubà i va ésser fundador de la revista "Verde Olivo", dedicada a la formació política i ideològica de l'exèrcit revolucionari cubà, en la qual ha treballat fins a la seva mort. El seu enterrament a l'Havana va donar lloc a una gran manifestació de dol i de fraternitat revolucionària hispano-cubana.

"Treball" manifesta el seu condol per la desaparició del company Forné, un més que, als 36 anys de la fi de la guerra civil, encara ha hagut de morir a l'exili.

Cinc anys de la J.C.C.

Publiquem fragments de la crida del C.E. de la J.C.C. amb motiu del 5è. aniversari de l'organització.

El proper 1er. de juliol se celebra el 5è. aniversari de la constitució de la Joventut Comunista de Catalunya. El juliol de 1970 es va dur a terme la primera reunió del Comitè Nacional i fou elegit el primer Comitè Executiu de la nostra organització. Abans d'aquesta data existien ja diversos grups de joventuts comunistes a algunes comarques i ciutats de Catalunya. (...)

L'origen de l'organització de la Joventut Comunista es produeix l'any 1921, al caliu de la primera revolució proletària triomfant al món. (...)

El 1er. d'abril de 1936 és creada la Joventut Socialista Unificada com a culminació d'un procés que unifica la Joventut Comunista i la Joventut Socialista. Els anys següents, la J.S.U. arriba a tenir 500.000 militants.

Durant la guerra contra la sublevació feixista la J.S.U. es va situar al capdavant del combat dels joves,marcant pàgines impressionants en la història del moviment juvenil. Després de la guerra la J.S.U. va seguir organitzada i actuant en la clandestinitat. Centenars dels seus militants foren empresonats, torturats i afusellats pels franquistes. (...) Pocs anys després, la J.S.U. deixava d'existir com a organització. (...)

La nostra organització és ja avui una realitat en més de 50 ciutats i pobles de Catalunya i la seva presència política apareix en gairebé totes les lluites de la joventut catalana. Ens sentim orgullosos d'aquests 5 anys d'esforços, però ens comprometem a lluitar encara més. (...)

El Comitè Executiu de la J.C. de Catalunya crida tots els joves comunistes a celebrar el nostre 5è aniversari prenent acords que permetin d'eixamplar i enfortir la presència de la J.C. al front de totes les lluites juvenils.

-Potenciant amb més força un moviment juvenil a tots els fronts de lluita en la preparació de l'Acció Democràtica Nacional.

-Incorporant aquest moviment juvenil al marc polític unitari de l'Assemblea de Catalunya.

Que la celebració del nostre 5è aniversari serveixi també per a estimular la força i el desenvolupament de la nostra organització: la J.C. de Catalunya.

(...)

El Comitè Executiu vol expressar novament en aquesta data la seva salutació al Partit Socialista Unificat de Catalunya i manifestar la identificació i unitat més absolutes amb la política del nostre partit.

El Comitè Executiu de la
JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA

Barcelona, juny de 1975

Una gran acció democràtica nacional a Euskadi

En ple estat d'excepció, ocupat el seu territori per les forces repressives i les bandes feixistes, CENTENARS DE MILERS d'obrers, estudiants, professionals, camperols, capellans i altres sectors de la població basca van fer el dia 11 de juny una impressionant mobilització i acció de lluita per les llibertats nacionals i democràtiques, contra l'estat d'excepció i per la reconciliació nacional.

Responent a la crida dels partits i organitzacions de l'oposició, particularment de les Assemblees Democràtiques de les Comissions Obreres i del Partit Comunista d'Euskadi, el poble basc ha mostrat als pobles d'Espanya, a tot el món, el seu extraordinari esperit democràtic, la força del sentiment nacional basc, la seva dignitat, valentia i capacitat, la grandesa d'aquest poble martiritzat però invencible.

Es impossible expressar amb paraules la significació de les vagues, manifestacions i concentracions, de les múltiples accions fetes l'onze de juny.

La premsa espanyola no ha pogut informar d'aquesta gran mobilització basca perquè qualsevol referència a la situació a Euskadi ha estat declarada "matèria reservada". Però els corresponsals de premsa estrangers han coincidit a afirmar que la mobilització obrera i popular ha estat superior a la de l'onze de desembre passat.

Eibar, Beasaín i els principals centres proletaris han marxat al capdavant d'aquesta gran jornada d'afirmació nacional i democràtica.

Un cop més Euskadi marca el camí i, des del lloc més avançat i dur del combat contra la dictadura, ens dóna un exemple emocionant de la unitat i de la lluita del seu poble i impulsa tota la batalla dels pobles d'Espanya per la llibertat.

Tot i tots amb Euskadi!

Acabem amb l'estat d'excepció!

Crida de la CCFPC

Amb data 12 de juny la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha adreçat una crida al poble català en la qual demana la solidaritat, en totes les formes possibles, amb el poble d'Euskadi.

La CCFPC reclama l'aixecament de l'estat d'excepció i, al final del document, diu:

"Cridem més que mai a la unitat de tots els catalans en la lluita pel restabliment de les llibertats nacionals basades en els respectius estatuts d'autonomia de Catalunya, Euskadi i Galícia. Cridem més que mai a la unió de totes les forces democràtiques de totes les nacions i regions de l'estat espanyol per tal d'acabar amb l'opressió franquista i establir un règim de llibertat."

Prou crims, prou morts!

El règim franquista pretén encara assassinar. Garmendia, Otaegui, Goiburu, Genoveva Forest, Duran, estan amenaçats de mort. Cal impedir el crim.

Les darreres setmanes han tingut lloc, per terres catalanes, multitud d'actes, conferències i col.loquis en suport de l'abolició de la pena de mort. Desenes i desenes de dirigents polítics i sindicals, d'intel.lectuals, juristes, professors, ensenyants, etc., s'han pronunciat per l'abolició. El col.legi d'Arquitectes de Barcelona ha ratificat la seva petició en aquest sentit. Un grup de commutats de la pena de mort ha formulat la demanda d'abolició d'aquesta pena en un telegrama al cap del govern. Es un procés notable de consciència cívica. Però ara cal que aquest procés es concreti en un objectiu precís: IMPEDIR UN NOU JUDICI DE BURGOS, SALVAR DE LA MORT GARMENDIA I OTAEGUI.

Hem de concertar els esforços i participar activament a tota mena d'iniciatives populars contra la pena de mort. A cada poble i vila, a cada barri, a cada empresa, a cada centre d'estudi, a tot arreu han de sorgir multitud d'idees concretes que palesin la voluntat popular: minuts de silenci, braçals negres, mítings, cartells, etiquetes, concentracions, telegrames, repic de campanes a les església i tot allò que pugui servir. Fem-ho des d'ara; no esperem a l'últim moment.

Un altre crim a Euskadi

A Munguia ha estat assassinat per la guàrdia civil Alfredo San Sebastián Zaldívar. Aquest crim, com els anteriors, com els que es poden cometre en qualsevol moment, exigeix que el poble català s'alci unànime contra la barbàrie feixista de la dictadura en descomposició i digui: prou de tanta brutalitat!. Que exigeixi, amb els altres pobles d'Espanya, LA FI IMMEDIATA DE L'ESTAT D'EXCEPCIÓ A EUSKADI.

Són múltiples les accions que a tot Catalunya es fan contra l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa i per l'anullació de les peticions de pena de mort que hi ha contra Garmendia i Otaegui. Cal, però, generalitzar i estendre molt més l'acció en solidaritat amb Euskadi, fins a convertir-la en un poderós moviment de masses. Les resolucions aprovades a les juntes de col.legis professionals, a les universitats, a les fàbriques i centres de treball per exigir l'aixecament de l'estat d'excepció i la proclamació d'aquesta exigència en públic, el 12 de juny, al Col.legi d'Advocats de Barcelona, dins el conegut programa democràtic presentat allà; les manifestacions i concentracions als pobles i barris, la crida de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya; les preses de posició de Pax Christi, Justícia i Pau, Comunitats Cristianes de Base, Federació Catòlica de Pares de Família i altres organismes catòlics en el mateix sentit, etc., donen nova força al moviment solidari amb Euskadi, a Catalunya.

Per al dia 24 de juny l'Assemblea de Catalunya ha cridat el poble català a expressar, per tots els mitjans, la seva solidaritat amb Euskadi fent convergir aquest dia els múltiples moviments i accions que tenen vida a casa nostra i donar-los una projecció molt més decidida fins a aconseguir l'aixecament de l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa.

Aquest és el deure inexcusable de tots els catalans demòcrates, de tot el nostre poble.

PRO ABOLICIÓ PENA DE MORT

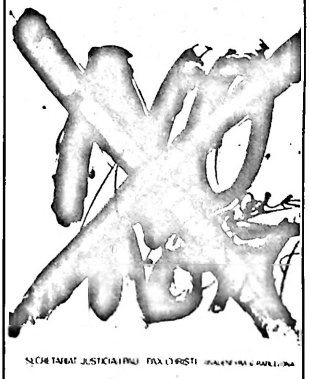

Cartell d'en Tàpies, que ha editat "Justícia i Pau"

Partits comunistes europeus

Conferència sobre el camp

S'ha celebrat una conferència dels partits comunistes de l'Europa capitalista sobre les qüestions camperoles. Hi ha participat una àmplia delegació del Partit Comunista d'Espanya presidida per Santiago Álvarez, membre del Comitè Executiu del PCE, de la qual formava part Gaspar Aribau, del Comitè Executiu del PSUC i del Comitè Central del PCE, que ha escrit per a "Treball" aquest article.

La conferència de partits comunistes de l'Europa capitalista sobre problemes del camp ha esdevingut un testimoni de la voluntat dels PP.CC. de considerar l'activitat al camp com una part essencial de les seves actuacions. Malgrat la reducció numèrica de la pagesia i dels obrers agrícoles, no minva pas el paper de l'agricultura en l'economia dels països. Continua essent un component indispensable per al manteniment dels equilibris econòmics, la independència dels pobles i la qualitat de la vida.

Tot i que les situacions són molt diverses, s'ha palesat una realitat comuna. Les causes que obstaculitzen el progrés agrari i el millorament de les condicions de vida de la gent del camp obeixen a la crisi general, al creixent domini dels monopolis, a la política antiagrària, a la inflació i a l'increment de la desocupació, molt fort en el sector agrícola, a l'èxode rural, a la concentració d'explotacions amb desaparició progressiva de les petites i mitjanes.

No cal dir que el problema crucial, assenyaladament a Espanya, és de les estructures agràries. Han de ser transformades. La terra ha de ser per a qui la treballa. La terra ha d'esdevenir un instrument de producció. Això comporta la supressió de la propietat latifundista, facilitats per a l'accés dels treballadors del camp a la propietat de la terra i que aquesta pugui ser explotada individualment o col.lectivament, com ho vulguin els pagesos. "La nostra experiència -va dir la delegació espanyola- ens diu que no s'ha de forçar aquest procés i, pel que fa a nosaltres, no el forçarem." Es va reafirmar la posició de pagar un rescat per les terres afectades per la reforma agrària.

Donar la terra als qui la treballen s'ha d'acompanyar de mesures que creïn les condicions per a l'auge de les forces productives i l'estructura material i tècnica que permeti la modernització de l'agricultura. Caldrà proporcionar crèdits, instruments de treball, bestiar i tots els elements necessaris per a un eficient i racional desenvolupament de la producció agrària. Paral.lelament cal donar un fort impuls a la investigació agrària, a l'educació, la formació professional, la sanitat, els centres de cultura i esbarjo i tot el que contribueixi a millorar la qualitat de la vida i la formació del nou home del camp.

Els partits comunistes varen acordar prestar un ferm suport a les reivindicacions immediates dels pagesos, com garantir preus remuneradors i assegurar millors mercats. Això, però, no fóra prou. Es proposen també mesures de caràcter antimonopolista que facilitin les transformacions socials i democràtiques. Entre elles, concedir prioritat a la modernització de les petites i mitjanes explotacions, a l'orientació de la producció i a l'organització dels mercats per tal d'impedir les pràctiques dels mitjancers monopolistes, a la rebaixa dels preus dels productes industrials necessaris per a l'agricultura, a la reducció de les càrregues fiscals i exempció fins a una determinada xifra d'ingressos, al foment del sistema cooperatiu de comercialització i transformació dels productes del camp, a l'establiment d'una bona assegurança de desocupació, etc.

La gravetat de la crisi agrària s'ha manifestat en un auge de lluites i protestes dels treballadors de la terra, sense precedent. A Catalunya hem vist la ferma actitud dels representants de 120 cooperatives vitivinícoles que varen decidir no fer el lliurament vínic obligatori del 10%; la gran assemblea d'oliverers lleidatans en defensa de la llibertat d'exportació de l'oli, de la comercialització per cooperatives, contra els drets ordenadors; la recent decisió dels oliverers tarragonins en el mateix sentit; els enèrgics acords dels ramaders barcelonins i la denúncia de la "pesta" que és la política ramadera del franquisme.

La crisi que pateix l'agricultura és molt profunda. No es podrà pas resoldre sense reformes fonamentals que transformin democràticament tota la societat. Tampoc no pot haver-hi una solució duradera a la crisi de la societat, sense resoldre democràticament la crisi agrària. Per això la convergència d'interessos dels treballadors de la ciutat i del camp és cada dia més sòlida. Respon a una necessitat objectiva d'uns i altres. Cal redoblar els esforços per a aconseguir la màxima participació de la gent del camp en la promoció de pregons canvis democràtics que obrin el camí de les llibertats polítiques i afavoreixin l'avenç cap a la democràcia política i social, cap al socialisme.

Els partits comunistes de l'Europa capitalista, després de subratllar el retard particularment gran del camp als països on encara subsisteix un règim feixista, com a Espanya, o un poder autoritari, com a Turquia, han reafirmat la solidaritat activa amb la lluita dels seus companys d'Espanya i Turquia i amb els pobles d'aquests països.

Gaspar Aribau

Alternativa democràtica a Cornellà

Des del 31 de maig Cornellà té la seva alternativa democràtica local. La formulaven, en la carta a l'Ajuntament que la premsa ha escampat, 22 persones molt conegudes a la vila, representatives de tots els estaments locals: obrers, associacions i entitats, professionals, comerciants, grups cristians, artistes i intel.lectuals, ensenyament, etc.

La carta exposa tots els greus problemes que pateix Cornellà. Diu que només un ajuntament elegit democràticament respondria als interessos de la vila i "mentre no es donin les circumstàncies de democràcia i autonomia que creiem indispensables..." passa a propugnar una activitat popular que permeti "fer opcions col.lectives atrevides".

Un altre pas pel camí de la descentralització proposat per l'Assemblea de Catalunya. Com a prova que es un camí encertat veiem com la carta dels 22 ha esdevingut un motor de la convergència democràtica a Cornellà. D'ençà de la seva publicació s'hi han adherit milers de treballadors, molts comerciants, fins i tot el president del Sindicat de l'Alimentació, associació de mestres, comissió de parats, els sanitaris...